

Helt ophidset skyndte hun sig ud i Forstuen og sagde her den Fremmede lige i Ansigtet, at han ikke kunde komme ind.

Doktoren traadte værdigt imellem. Men den Gamle stod som en Mur.

„A haar min Instruks,“ sagde hun paa et fremmedartet Jysk. „Det veed De jo aa saa møj godt, Mikkelsen.“

„Hør nu, Barbara! Denne Herre er Professor i Medicin ved Københavns Universitet ... er altsaa Læge ... og desuden en Ungdomsven af Godsejeren. Vil De gaa ind og melde, at Professor Hagen er her. De forstaar, at her er Tale om en Ordre.“

Hans Tone gjorde hende tvivlraadig. Hendes Øjne flyttede sig mistænksomt fra den ene til den anden af de to Mænd, som hun derpaa i Tavshed førte gennem Gangen ind i sin Herres Værelse, der foruden Spisestuen og et Par Sovekamre var det eneste af Husets mange Rum, der var i beboelig Stand.

„Hvad i Alverden er det for et Spøgelse, min kære Ven der har anskaffet sig?“ spurgte Professoren, da hun var gaaet. „Skal det forestille en Sygeplejerske?“

Doktoren trak paa Skuldren.

„Det er en forhenværende Vaagekone her fra Egnen. Jeg har gentagne Gange tilbudt Godsejeren at skaffe en ordenlig, hospitalsuddannet Plejerske hertil; men han vil ikke have nogen anden om sig. Det gamle enfoldige Menneske har ligefrem faaet en sær Magt over hans syge Sind. — Naa, men nu vil jeg altsaa trække mig tilbage. Jeg har, som sagt, et Par Patienter her i Nærheden. Og